

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Kž I 475/05
23.05.2005. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Janka Lazarevića, predsednika veća, Ljubomira Vučkovića, Milene Inić-Drecun, Bate Cvetkovića i Vojimira Cvijovića, članova veća i savetnika Vesne Veselinović, zapisničara, u krivičnom predmetu optuženog AA, zbog krivičnog dela primanja mita iz člana 254. stav 4. u vezi stava 2. KZ RS, odlučujući o žalbama Okružnog javnog tužioca u Smederevu i branioca optuženog, advokata AB, izjavljenim protiv presude Okružnog suda u Smederevu K broj 58/03 od 02. 02. 2004. godine, u sednici veća održanoj u smislu člana 375. ZKP, u prisustvu optuženog AA i njegovog branioca, advokata AB, dana 23. 05. 2005. godine, doneo je

P R E S U D U

ODBIJAJU SE kao neosnovane žalbe Okružnog javnog tužioca u Smederevu i branioca optuženog AA i presuda Okružnog suda u Smederevu K broj 58/03 od 02. 02. 2004. godine POTVRĐUJE.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Okružnog suda u Smederevu K broj 58/03 od 02. 02. 2004. godine optuženi AA oglašen je krivim zbog krivičnog dela primanja mita iz člana 254. stav 4. u vezi stava 2. KZ RS za koje je osuđen na kaznu zatvora u trajanju od 1 godine i 6 meseci, u koju mu se uračunava vreme provedeno u pritvoru od 27. 07. 2003. do 15. 08. 2003. godine.

Istom presudom optuženi je obavezan da sudu na ime paušala plati iznos od 3.000,00 dinara i na ime troškova krivičnog postupka iznos od 590,00 dinara, a sve u roku od 15 dana po pravnosnažnosti presude pod pretnjom prinudnog izvršenja.

Na osnovu odredbe člana 84. i 85. OKZ od optuženog je oduzeta imovinska korist pribavljena krivičnim delom, pa je obavezan da u roku od 15 dana po pravnosnažnosti presude izvrši uplatu iznosa od 40.000,00 dinara na račun budžeta Republike Srbije.

Protiv ove presude žalbu su izjavili:

- Okružni javni tužilac u Smederevu zbog odluke o kazni sa predlogom da Vrhovni sud preinači pobijanu presudu i optuženog AA za izvršeno krivično delo osudi na strožiju kaznu.

- Branilac optuženog AA, advokat AB, zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, povrede krivičnog zakona i zbog odluke o krivičnoj sankciji, sa predlogom da Vrhovni

sud pobijanu presudu ukine i predmet uputi prvostepenom sudu na ponovno suđenje i sa zahtevom da se optuženi i njegov branilac u smislu člana 375. ZKP obaveste o sednici veća drugostepenog suda.

Republički javni tužilac u podnesku Ktž. broj 607/05 od 29. 03. 2005.godine predložio je da Vrhovni sud Srbije uvaži žalbu Okružnog javnog tužioca u Smederevu izjavljenu protiv prvostepene presude i istu preinači tako što će optuženog osuditi na strožiju kaznu zatvora i odbije žalbu branioca optuženog kao neosnovanu, te u delu, na koji se žalba odnosi, prvostepenu presudu potvrdi.

Vrhovni sud je održao sednicu veća u smislu odredbe člana 375. ZKP, u odsustvu uredno obaveštenog Republičkog javnog tužioca i prisustvu optuženog AA i njegovog branioca, advokata AB, na kojoj je razmotrio sve spise ovog predmeta, zajedno sa pobijanom presudom, pa je nakon ocene žalbenih navoda i mišljenja Republičkog javnog tužioca datog u napred navedenom pismenom podnesku našao:

Žalbe su neosnovane.

U prvostepenom postupku nisu učinjene, niti prvostepena presuda sadrži one bitne povrede odredaba krivičnog postupka, a ni povrede krivičnog zakona na koje Vrhovni sud, kao drugostepeni, u smislu člana 380. ZKP pazi po službenoj dužnosti.

Pobijajući prvostepenu presudu zbog bitnih povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 368. stav 1. tačka 10. ZKP, branilac optuženog u žalbi ukazuje da se presuda zasniva na dokazima na kojima se po odredbama Zakonika o krivičnom postupku ne može zasnivati jer je činjenično stanje prvostepeni sud zasnovao na zapisniku o postavljanju "policijske klopke" od 23. 07. 2003. godine, zapisniku o pretresanju lica od 27. 07. 2003. godine ističući da u ove mere izvršene bez naredbe nadležnog istražnog sudije, potvrde o privremeno oduzetim predmetima izvršenim krivičnim delom od 27. 07. 2003. godine, kao i na listingu odlaznih i dolaznih poziva za mobilni telefon optuženog sa obrazloženjem da se radi nadzoru bez naloga istražnog sudije. Žalbom branioca optuženog se ukazuje da je učinjena i bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 368. stav 1. tačka 11. ZKP koja se sastoji u tome što je izreka presude nerazumljiva, da u presudi nisu navedeni razlozi o svim odlučnim činjenicama kao i da su dati razlozi presude nejasni.

Po oceni Vrhovnog suda, neosnovano se žalbom branioca optuženog osporava prvostepena presuda zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz člana 368. stav 1. tačka 10. ZKP, jer se presuda ne zasniva na dokazima na kojima se prema odredbama ZKP ne može zasnivati. Ovo stoga što su mere preduzete u pretkrivičnom postupku od strane Organa unutrašnjih poslova Smederevo u svemu izvršene u skladu sa ovlašćenjima koje Organ unutrašnjih poslova ima prema odredbama Zakonika o krivičnom postupku, pa su u skladu sa članom 225. stav 2. ZKP sačinjeni i zapisnici o postavljanju "policijske klopke" od 23. 07. 2003. godine, zapisnik o pretresanju lica od 27. 07. 2003. kao i potvrda o privremeno oduzetim predmetima od 27. 07. 2003. godine, a preduzimanje ovakvih mera od strane Organa unutrašnjih poslova je bilo, u konkretnom slučaju, opravdano, zbog postojanja sumnje da će lice odbaciti, sakriti ili uništiti predmete koje treba od njega oduzeti kao dokaz u krivičnom postupku, a u konkretnom slučaju obeležene novčanice. Nadalje, po oceni Vrhovnog suda, prvostepeni sud je pregledom listinga odlaznih i dolaznih poziva za mobilni telefon optuženog isključivo utvrdio podatak kada su oštećeni i optuženi kontaktirali, ali ne i sadržaj njihovih razgovora, te je isti poslužio samo prilikom ocene iskaza oštećenog, pa su žalbeni navodi branioca optuženog da je na ovaj način došlo do povrede prava na privatnost optuženog, ocenjeni kao neosnovani.

Neosnovani su žalbeni navodi branioca optuženog kojima se ukazuje na bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz člana 368. stav 1. tačka 11. ZKP. Naime, Vrhovni sud nalazi da je, protivno navodima u žalbi, presuda jasna i razumljiva, sadrži razloge o odlučnim činjenicama iz kojih se pouzdano zaključuje kako je optuženi AA izvršio predmetno krivično delo i koje je sve radnje preduzeo radi izvršenja istog. Takođe, iz navedenih razloga se vidi koji dokazi potvrđuju odlučne činjenice o izvršenju krivičnog dela i kako je prvostepeni sud cenio izvedene dokaze, a što je sve u skladu sa sadržinom dokaza na kojima se zasnivaju utvrđenjem prvostepenog suda.

Osporavajući pobijanu presudu zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja žalbom branioca optuženog se ističe da prvostepeni sud nije na pouzdan način utvrdio da je optuženi od oštećenog BB, u dva navrata primio iznose od po 20.000,00 dinara, niti je utvrđeno da li je optuženi navedene novčane iznose primio pre, u toku ili posle obavljenih službenih radnji koje je bio dužan da izvrši po presudi Trgovinskog suda u Požarevcu P broj 766/01 od 30. 10. 2002. godine i sporazumu zaključenom između AD "GG" koga je zastupao direktor AA i GPP "VV" koga je zastupao direktor BB. Takođe žalbom branilac optuženog ukazuje da činjenično stanje nije

potpuno utvrđeno, jer prvostepeni sud nije utvrdio broj poverilaca preduzeća AD "GG", čiji je generalni direktor bio optuženi AA, niti redosled njihovih potraživanja što je trebalo razjasniti angažovanjem veštaka finansijske struke.

Po oceni Vrhovnog suda, iznetim žalbenim navodima branioca optuženog ne dovodi se u sumnju zaključak prvostepenog suda da je optuženi u kritičnom periodu izvršio krivično delo primanja mita iz člana 254. stav 4. u vezi stava 2. KZ RS na način i pod okolnostima bliže opisanim u izreci pobijane presude.

Činjenično stanje je utvrđeno na osnovu iskaza oštećenog BB, zapisnika OUP-a Smederevo o postavljanju "policijske klopke" od 23. 07. 2003. godine, zapisnika o pretresanju lica od 27. 07. 2003. godine, koje je izvršeno nad optuženim AA, potvrdi o privremeno oduzetim predmetima OUP-a Smederevo od 27. 07. 2003. godine, listinga odlaznih i dolaznih poziva za mobilni telefon broj _____ čiji je korisnik bio optuženi AA i to za period od 01. 05. do 30. 07. 2003. godine, kao i na osnovu odbrane optuženog, a koje dokaze je prvostepeni sud pravilno ocenio pojedinačno i u međusobnoj povezanosti kao i sa odbranom optuženog, te tako potpuno i tačno utvrdio činjenično stanje.

Pravilno je prvostepeni sud ocenio kao neosnovanu odbranu optuženog kojom je negirao da je u dva navrata od oštećenog BB primio novac u iznosu od po 20.000,00 dinara, da bi potom, u okviru svojih službenih ovlašćenja, kao direktor AD "GG" izdao naloge za prenos dela dugovanja na račun poverioca GPP "VV", niti da je od oštećenog BB zahtevao tačno opredeljen iznos da bi dao nalog za konačnu isplatu dugovanog istom poveriocu, na ime čega je primio iznos od 28.000,00 dinara, jer je ista u suprotnosti sa iskazom svedoka oštećenog BB koji ga dosledno i nedvosmisleno tereti da mu je prilikom dva susreta dao novčane iznose od po 20.000,00 dinara nakon čega su usledile uplate od strane optuženog na račun njegovog preduzeća, istovremeno ukazujući da mu je optuženi prilikom susreta od 22. 07. 2003. godine tražio iznos od 200.000,00 dinara kako bi dao nalog za isplatu ostatka duga zbog čega mu je i predao iznos od 28.000,00 dinara dana 27. 07. 2003. godine.

Samim tim prvostepeni sud je pravilno kao verodostojan prihvatio iskaz oštećenog BB, koji ničim nije doveden u sumnju i koji je potkrepljen drugim izvedenim materijalnim dokazima.

Na osnovu izvedenih dokaza i odbrane optuženog, suprotno žalbenim navodima branioca optuženog, nesumnjivo je utvrđeno vreme izvršenja svih radnji obuhvaćenih konstrukcijom produženog krivičnog dela primanja mita iz člana 254. stav 4. u vezi stava 2. KZ RS, pa i onih kada je optuženi primio od oštećenog u dva navrata novčane iznose od po 20.000,00 dinara kako bi u okviru svojih službenih ovlašćenja koja je imao kao generalni direktor AD "GG" izvršio službenu radnju koju je bio dužan da izvrši odnosno da Preduzeću oštećenog BB isplati dug utvrđen pravosnažnom presudom Trgovinskog suda u Požarevcu P broj 766/01 od 30. 10. 2002. godine kao i da je primanje označenih novčanih iznosa u oba slučaja prethodilo izvršenju službenih radnji od strane optuženog.

Po oceni Vrhovnog suda, ocenjen je kao neosnovan žalbeni navod branioca optuženog kojim se prvostepena presuda osporava zbog nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, jer bi utvrđivanje broja poverilaca i redosleda njihovih potraživanja bilo suvišno i nije bilo od značaja za odlučivanje u ovoj krivično pravnoj stvari.

Pravilan je zaključak prvostepenog suda da je optuženi krivično delo izvršio sa direktnim umišljajem jer je kao odgovorno lice bio svestan činjenice da u dva navrata prima novac da bi u okviru svog službenog ovlašćenja izvršio službenu radnju koju je inače morao izvršiti zbog čega je i dao naloge za isplatu dela dugovanja preduzeću oštećenog kao i da je zahtevao tačno određen iznos da bi dao nalog za isplatu ostatka duga zbog čega je i primio iznos od 28.000,00 dinara, o čemu je prvostepeni sud dao jasne i dovoljne razloge, koje u svemu kao pravilne prihvata i Vrhovni sud.

Prema tome, prvostepeni sud je činjenično stanje opisano u izreci pobijane presude potpuno i pravilno utvrdio i na tako utvrđeno činjenično stanje pravilno primenio krivični zakon kada je našao da se u radnjama optuženog stiču sva zakonska obeležja jednog produženog krivičnog dela primanja mita iz člana 254. stav 4. u vezi stava 2. KZ RS, budući da je isti izvršio tri istovrsne odvojene radnje od kojih svaka sadrži zakonska obeležja označenog krivičnog dela, da postoji vremenski kontinuitet, jedinstvo umišljaja i istovetnost oštećenog, te su stoga žalbeni navodi branioca optuženog kojima se ukazuje na povredu krivičnog zakona ocenjeni kao neosnovani. Neosnovani su i žalbeni navodi branioca optuženog kojima se ukazuje da bi se kod poslednje radnje izvršenja krivičnog dela primanja mita iz člana 254. stav 4. u vezi stava 2. KZ RS kada je optuženi primio iznos od 28.000,00 dinara, radilo o pokušaju krivičnog dela, jer je po nalaženju Vrhovnog suda označeno krivično delo svršeno i samim zahtevanjem poklona od strane optuženog pa je bez značaja što mu je označeni novac oduzet prilikom "policijske klopke" i što službena radnja od strane optuženog potom nije izvršena.

Ispitujući prvostepenu presudu u delu odluke o kazni, a povodom žalbe Okružnog javnog tužioca u Smederevu i branioca optuženog, Vrhovni sud nalazi da je optuženom pravilno izrečena kazna zatvora te su žalbeni navodi i predlozi neosnovani. Po oceni Vrhovnog suda, prvostepeni sud je pravilno ocenio i utvrdio sve okolnosti u smislu odredbe člana 41. OKZ, koji su od uticaja na odmeravanje kazne, a kojim okolnostima je dao adekvatan značaj i pravilno optuženog AA za krivično delo primanja mita iz člana 254. stav 4. u vezi stava 2. KZ RS, osudio na kaznu zatvora u trajanju od 1 godine i 6 meseci u koju mu se uračunava vreme provedeno u pritvoru od 27. 07. 2003. do 15. 08. 2003. godine. Po nalaženju ovog suda tako odmerena kazna srazmerna je težini i stepenu društvene opasnosti izvršenog krivičnog dela kao i stepenu krivične odgovornosti optuženog, te je nužna ali dovoljna za postizanje svrhe kažnjavanja iz člana 33. OKZ.

Odluka o oduzimanju imovinske koristi od optuženog pribavljene izvršenjem krivičnog dela donesena je pravilnom primenom odredbi člana 84. i 85. OKZ, tako da se njena zakonitost ne može dovoditi u pitanje.

Na osnovu svega izloženog, Vrhovni sud je na osnovu člana 388. ZKP, doneo odluku kao u izreci ove presude.

Zapisničar Predsednik veća-sudija

Vesna Veselinović, s.r. Janko Lazarević, s.r.

Za tačnost opravka

MĐ